

Reuniunile Culturale **ALECSANDRIADA**

Ediția a II-a • Bacău • 24–26 mai 2018

Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română
„Hora Unirii”

Lansate anul trecut ca un experiment, **Reuniunile Culturale „Alecsandiada”** n-au reușit să atragă prea mult atenția băcăuanilor nici la cea de a doua ediție, deși printre participanți s-au numărat câțiva academicieni și scriitori cu nume cât de cât sonore din România, Republica Moldova și Ucraina.

Organizate sub umbrela generoasă a Consiliului Județean Bacău, cu implicarea Inspectoratului Școlar Județean, Filialei Bacău a Uniunii Scriitorilor, Teatrului Municipal „Bacovia”, Colegiului Național și Societății Științifice „Vasile Alecsandri”, Reuniunile „Alecsandriada” au înscris în program mai multe acțiuni menite să-l readucă în prim-plan pe autorul *Chirițelor*, eclipsat în ultimele decenii de evoluția fulminantă a posterității bacoviene.

Ca și în 2017 însă, Colocviul „Alecsandri, azi” s-a cufundat în hăurile amatorismului, conferința profesorului și criticului Grigore Codrescu – „Geografia literară: A-ul și B-ul literaturii române, invitate în Bacău” –, dar mai ales intervenția prozatorului Ovidiu Bufnilă îndreptându-l pe

universitarul timișorean Adrian Dinu Rachieru să afirme, tranșant: „Un scriitor poate fi adus, ținut în actualitate doar cu argumente, nu cu însăilări”. Aducându-le aminte celor vreo 20 de persoane prezente în sala mică a Bibliotecii Universității „Vasile Alecsandri” că „polemica este constructivă dacă este susținută de raționamente”, el a recomandat participanților ca, la o eventuală nouă ediție, să prezinte „comunicări, nu simple aduceri aminte”.

Lipsit de anvergură și rigoare științifică a fost și Colocviul „Dramaturgia românească contemporană (sic!), încotro?”, programat inițial la Sala Mare a Consiliului Județean și realocat la hotelul din centru, fără o informare prealabilă, dar oaspeții și puținii băcăuani interesați au constatat pe viu că această hibă organizatorică a devenit regulă.

Moderată de Viorel Savin și Valeria Manta Tăicuțu, dezbaterea i-a dat prilejul dramaturgului de la Luncani să se laude iarăși cu cele 29 de premiere ale sale, sugerând, ca prozatorul Petru Cimpoeșu altădată, că e singurul autor de succes în breaslă. La rândul ei, poeta și-a justificat

„însărcinarea”, amintindu-le celor prezenți că a debutat cu teatru și că a fost premianta festivalului de la Slănic Moldova, dar stârnind o mică furtună după ce a dat citire listei cu dramaturgi publicată pe site-ul USR. Până să se lămurească la ce folosește exemplificarea, puținii vorbitori au ajuns iute la aceeași concluzie: *dramaturgia românească contemporană este zero pe afișul teatrelor românești, pentru că dramaturgii de azi nu sunt dramaturgi, iar cei care sunt n-ajung să fie jucați din cauza urmașilor, care solicită sume enorme ca drepturi de autor* (Ioan Holban). Exemplul dat de criticul ieșean a fost elocvent, rapacitatea moștenitorilor amânând sine die șansa de a se juca piesa *Șarpele* de Ion Vinea. *Nenorocirea contemporanilor e că i-am avut ca dramaturgi pe Alecsandri, Caragiale, Ionescu!* (Emilian Marcu). Nenorocirea e că, peste Prut, dramaturgii moldoveni sunt încă interziși (Victoria Fonari), dar sunt și vești îmbucurătoare, tinerii încercând să se adapteze la condițiile actuale (Violeta Savu), revistele să publice teatru (Dumitru V. Marin), animatorii culturali să organizeze festivaluri de dramaturgie (Leonora Stamate) iar umoriștii să-i încondeieze pe toți (Vasile Larco).

Tentativa de a-i implica pe elevi și studenți în angrenajul manifestării n-a avut nici ea prea mult succes, singurii mulțumiți fiind premianții: acad. Mircea Martin (Marele premiu Opera Omnia pentru întreaga activitate literară, culturală, didactică), Dumitru Crudu (dramaturgie), acad. Nicolae Dabija (poezie), Grigore Crigan (Cernăuți - menținerea culturii și limbii române).

C. HANGANU